

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»
Ν. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 5241058 ΧΡΟΝΟΣ 2ος ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΙΟΥΝΗ 1986 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 22 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

Πανελλήνιες εξετάσεις

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΔΙΕΞΟΔΟ

Δύο μέρες απολύτως για την εμφάνιση των πανελλαδικών εξετάσεων και η προσπάθεια 150.000 μαθητών που δίνουν και φέτος την μάχη για κάποια σχολή, σπάνια στο αποκορύφωμά της.

Η παλαιή κατακρήνη άνοδος των βλαστών στις περισσότερες σχολές και η μείωση 5.500 θέσεων που ανακοινώθηκε την περασμένη βδομάδα, είχαν σαν αποτέλεσμα να ενταχθεί το άγχος η αγωνία και ο σκληρός ανταγωνισμός μιας και είναι φανερό πως οι δυνατότητες επιτυχίας μειώνονται ακόμα περισσότερο.

Οι εξετάσεις ήταν τούτα για τους μαθητές η πιο άγρια και βασανιστική περίοδος της σχολικής χρονιάς. Ιδιαίτερα άγρια τα τελευταία χρόνια μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία και το νέο τρόπο επιλογής μετατρέπονται σε περιόδο μαζικής δοκιμασίας και έντονης προσπάθειας. Ο χωρισμός της ηλικίας σε όσους που αντικειμενικά έχουν τον καλύτερο διαχωρισμό σε κλάσση και πρακτικά, εκτός από ότι είναι αντιεπιτηρευτική, έχει σαν αποτέλεσμα την αυτοκοπή της κλάσης.

Ετσι περνάει με το υπονοούμενο διδασκαλία των νέων μαθημάτων πρέπει να ολοκληρωθεί μέσα σε ένα χρόνο, κάτι που είναι ουσιαστικά αδύνατο μιας και ο μαθητής δεν μπορεί να αφιερώσει αιτό τον απαραίτητο όγκο αγωγών μαθημάτων με αποτέλεσμα η άγνοια να μεγαλώνει και να πέσει το επίπεδο της εκπαίδευσης.

Ακόμα ο υπολογισμός της επίδοσης, στον Α και Β λυκείων που τηρείται το τελικό αποτέλεσμα (κατά 13%) έχει σαν αποτέλεσμα την απόλυτη σκληρή ανταγωνιστική και το κίνητρο των βαθμών να φέρει στην μαθητές κινδύνα από τις πρώτες τάξεις.

Ο μαθητής που είναι αποφοιτημένος να περάσει θα πρέπει από την πρώτη κιόλας στιγμή να αφιερώσει όλες του τις δυνάμεις σ' αυτό το σκοπό, έτσι λίγοι είναι αυτοί που απέχουν σ' αυτή την άγρια βασανιστική προσπάθεια.

Το σχολείο μετατρέπεται σε εξεταστικό κέντρο διαρκείας. Στους δάκ είναι η κατάσταση η κριτική απομείωση της γνώσης, η αξιοποίηση των παραπάνω δυναμικών της ζωηρότητας και της φαντασίας του νέου ανθρώπου. Απώτερος στόχος γίνεται η συγκέντρωση όλων και μεγαλύτερων βαθμών που θα εξασφαλίσουν την καλύτερη επιλογή. Αναπτύσσεται έτσι στο πλαίσιο ο πιο αρρωστημένος ανταγωνισμός ανάμεσα στους μαθητές η βαθμολογία και το γέλιο.

Ο μαθητής μετατρέπεται σε αβυσσικό δει απομνημόνευσης και παραμύθια, ανίκανος να αντισταθεί στην διαστρέβλωση και παραποίηση της αλήθειας, στις αιθερείες των καθηγητών, στα μέτρα που παίρνει το υπουργείο Παιδείας ότι οι εξετάσεις είναι μέτρο άδικης πρέπει να καταργηθούν σταδιακά οι προαγωγικές στο λύκειο όπως έγινε πριν από μερικά χρόνια στο η μάθημα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΟΕΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Όχι στο σωβινισμό της αστικής τάξης

Σεβασμός των εθν. μειονοτήτων

«Η Μεγάλη Ίδρα» εναντίον «όλα τα δεδομένα της ιστορίας και της ιστορικής διακρίσεως». «Ότι η νέα Ελλάδα αποτελεί απόγονο κληρονομιά και συνέχιστη της αρχαίας Ελλάδας των δουλοκρατών και της Βεζαντινής αυτοκρατορίας του αστικού διαποτισμού. Και ότι η ιστορική αποστολή που της είναι δεδομένη από τα πάνω, έχει να ξαναγράψει την «ελληνική αυτοκρατορία» που δεν υπάρχει ποτέ. Έτσι διαπιστώσαμε με αλλοδαπικές κατακτητικές βλέψεις πάνω σ' όλα τα Βαλκάνια και τη Μικρά Ασία και αυτό πρέπει να βρούμε μια από τις κυριότερες αιτίες γιατί δεν λήθηκε δημοκρατικά το Βαλκανικό πρόβλημα και για το εξοντωτικό αλληλοφύλογο των λαών που κατοικούν τη Δερσόησο του Αιγαίου» (Ν. Ζαχαριάδης, θέσεις για την ιστορία του ΚΚΕ, 1939).

Αυτή είναι η ιδεολογική βάση της αστικής τάξης και του ρεβιζιονισμού της ελληνικής αστικής τάξης, προσπάθησε να πραγματοποιήσει τους δικούς της σωβινιστικούς και επεγαυτικούς σκοπούς. Αυτό έκανε στη περίοδο των Βαλκανικών πολέμων, στον Α' παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, στην περίοδο της επέμβασης κατά της Σοβιετικής Ένωσης, στη περίοδο της Μικρασιατικής καταστροφής.

Η λίσση του νεοελληνικού εθνικού ζητήματος, χαρακτήριστηκε από αυτή την αντιδραστική ιδεολογία και πολιτική της αστικής τάξης. Από την μια ξεπούντο εθνικών περιοχών προς όφελος του ιμπεριαλισμού, όπως η Κύπρος, και από την άλλη η αποδοτικότητα, καπιταλιστική και άγρια βαρβαρότητα απέναντι σε λαούς όπως οι Σλαβομακεδόνες.

Σήμερα για μια ακόμα φορά, αναβιώνει ο μεγαλοιδεατικός σωβινισμός. Ένας σωβινισμός, που μπαίνει στην υπηρεσία του σοσιαλϊμπεριαλισμού, τόσο για την πολιτική του στα Βαλκάνια, όσο και γενικότερα για την πολιτική του στο Αιγαίο και στη Κύπρο.

Εκεί οικοδομείται και η ενότητα του «ΚΚΕ» με την αστική τάξη στο ζήτημα του Μακεδονικού.

Η ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ

Η Συγκρότηση του νεοελληνικού έθνους, είναι ένα τεράστιο σημαντικό ζήτημα, που θα πρέπει, παρά την σημαντική πάλη και προσφορά του ΚΚΕ πάνω σ' αυτό, να μελετηθεί ακόμα πιο βαθιά και ολοκληρωμένα.

Έχουμε όμως την προσφορά του ΚΚΕ και αυτή είναι αντίθετη προς κάθε μεγαλοιδεατισμό: «Η δική μας αποστολή, σύντροφοι, στον τομέα αυτό είναι να αποδείξουμε ότι, παρά το γεγονός ότι βρισκόμαστε στον ίδιο τόπο και ότι η γλώσσα μας προέρχεται από την αρχαία κοινή ελληνική, εθνολογικά κοινωνικά το νεοελληνικό έθνος δεν έχει καμία σχέση με το καθεστώς και την κοινωνία της δουλείας και του φεουδαρχικού διαχωρισμού που επικρατούσε στην αρχαία Ελλάδα, ούτε με την βαρβαρότητα του αστικού δε-

σμού στη χώρα, όταν όλοι οι τοί δηλώνουν σήμερα πως το «Μακεδονικό» είναι «ανύπαρξτο», πως δεν υπάρχει δηλαδή στη χώρα μας Σλαβομακεδονική μειονότητα.

«Και δεν δεσκολευόμαστε να δεχτούμε πως η Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας κατοικείται σε συντριπτική πλειοψηφία από τους Σλάβους κατοίκους της που θέλουν όμως να ονομάζονται Μακεδόνες. Αλλά που δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες, δηλαδή με μας, τους Έλληνες Μακεδόνες», γράφει ο Παπακωνσταντίνος στην «Κοθμημερινή», ενώ ο κ. Βατο - Ριζοσπάστης την μόνη φορά που μίλησε για το ζήτημα με ένα μικρό πρωτοσέλιδο άρθρακι, αναφέρει το Μακεδονικό σαν ένα «ανύπαρξτο» θέμα. (Ριζ, 23 Μαη).

«Ποιός είναι ο λαός της Μακεδονίας;» «Ο λαός της Μακεδονίας είναι ο λαός της αρχαίας Ελλάδας και της δουλοκρατίας που χαρακτήριζε την αυτοκρατορία του ανατολικού ρωμαϊκού κράτους. Η δική μας αποστολή είναι να αποδείξουμε ότι το έθνος είναι ιστορική κατηγορία, που εμψυκίστηκε και αναπτύχθηκε με την ενοποίηση και ανάπτυξη του κοινωνικοοικονομικού παραγωγικού σχήματος. Ότι το νεοελληνικό έθνος, κληρονομήσει τις ρίζες του από τα χρόνια της βεζαντινής αυτοκρατορίας, αναπτύχθηκε και διαμορφώθηκε τελικά μέσα στις συνθήκες της τουρκικής «επιρροής» (Ν. Ν. Ζαχαριάδης, εισήγηση στο 7ο συνέδριο του ΚΚΕ).

Το ζήτημα δηλαδή δεν είναι να αποδείξουμε το κατά πόσο οι Μακεδόνες είναι αρχαίοι Έλληνες ή Σλάβοι, ή ένας ιδιαίτερος λαός, αλλά το ζήτημα είναι να καθορίσει την ελληνικότητα η όχι της Μακεδονίας. Και αυτό γιατί ο εθνικισμός των νεοελληνικών εθνικών δεν έχει να κάνει με την αρχαία Ε-

λλάδα και τον Μ. Αλέξανδρο.

Το ζήτημα είναι, πως μέσα από την μακροχρόνη ιστορία διαμορφώθηκε η μακεδονική εθνότητα με φιλετική συνείδηση και δικιά της γλώσσα. Η μεγαλύτερη απόδειξη γιαυτό είναι η ύπαρξη της Μακεδονικής Δημοκρατίας στη σύνθεση της Γιουγκοσλαβίας. Το Μακεδονικό έθνος διαμορφώθηκε ενάντια στην μεγαλοκρατική σερβική καταπίεση. Η σερβική αστική τάξη που κατείχε δεσποζούσα θέση στο Βασίλειο των Σέρβων Κροατών και Σλοβένων, από το 1918 εισήγαγε πολιτική βίαιου εκσάρτισμού. Το ίδιο και η ελληνική αστική τάξη μετά τους Βαλκανικούς πολέμους, εκκλήθηκε μια πολιτική βίαιου εξελληνισμού απέναντι στη σλαβο-Μακεδονική, αλλά και στις άλλες μειονότητες (Τουρκική, Θράκες).

Η ύπαρξη της Σλαβομακεδονικής

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΕΜΠΑΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ

ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Όπως είχαμε γράψει και στο φύλλο 18 της «Ν.Α.», δικαστική απόφαση πρωτοδικείου έδωσε το δικαίωμα της κατάσχεσης όσης περιουσίας της κοινοπραξίας ήταν υποθηκευμένη στην Εθνική τράπεζα και στο δημόσιο. Αυτό σημαίνει ότι θα μπορούσαν να εκπονήσουν αυτή την περίπτωση, είτε ρευστοποιώντας την, είτε βγαίνοντας σε πλειστηριασμό τα μηχανήματα της εταιρείας. Το σωματείο τότε είχε συμφωνήσει με την Τράπεζα, διαχειριστή πλέον τεράστιων περιουσιακών στοιχείων σ' αυτή την εκποίηση. (Συγκεκριμένα είχε συμφωνηθεί να πωληθούν οι όροφοι που στεγάσονται τα κεντρικά γραφεία αλλά μόνον στη περίπτωση που τα χρήματα αυτά ή ένα μέρος τους θα διατίθενταν για την εξοδόνση των αποδοχών των εργαζομένων).

Η Τράπεζα στη συνέχεια έσπασε μονομερώς αυτή την συμφωνία, ώστε να χάσουν το διαπραγματευτικό χαρτί που είχαν στα χέρια τους οι εργαζόμενοι και να γίνει αυτή ο απόλυτος ριθμιστής της κατάστασης. Αυτό σημαίνει ότι θα μπορεί ανά πάσα στιγμή, πράγμα που ισχύει και σήμερα, να προχωρήσει σε ολική απόλυση των εργαζομένων, ανεξάρτητα αν πληρώσει ή όχι τις αποδοχές τους.

Παραπέρα προχώρησε σε νέες αντεργατικές μεθοδεύσεις και υπά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

Σε αναβρασμό και ετοιμότητα για νέους αγώνες βρίσκονται αυτές τις μέρες οι 650 εργαζόμενοι στα γραφεία και εργοστάσια της ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ, παρότι ο αγώνας τους των 110 μερών κατάληψης, κατά την διάρκεια της τριμήνης διαθεσιμότητας που τους επέβαλε η εργοδοσία, τους έφερε κοντά στην ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Αιτία είναι το γεγονός ότι οι αρχικές υποσχέσεις της Εθνικής τράπεζας για την πληρωμή των αποδοχών τους, μετατράπηκαν σε υπαναχώρησης, για να ολοκληρωθούν τελικά σήμερα σε μια αρνητική κατεύθυνση, που δεν προδιαγράφει την άμεση λύση των προβλημάτων τους.

Στο μεταξύ διάστημα οι εργαζόμενοι έχουν πέσει σε συνθήκες κυριολεκτικής ΠΕΙΝΑΣ, καθώς κοντεύουν να κλείσουν 1 χρόνο απλήρωτοι, φωτοζώντας με τα εμπαϊχτικά επιδόματα του ΟΑΕΔ. Η ΟΑΚΕ παρακολουθεί από κοντά και συμπαραστέκεται ενεργά στον αγώνα τους.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

(ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΟ 7ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΚΕ, 1945)

«Όλα αυτά δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τα εθνικά συμφέροντά μας. Η πρωταρχική λαϊκή ανάγκη και στον τομέα αυτόν είναι δημοκρατία και ειρήνη και πάνω σ' αυτή τη βάση θα λύσουμε με τους γείτονές μας όλες τις διαφορές που μπορεί να υπάρχουν, διεκδικώντας όμως ακλόνητα πρώτ' απ' όλα τις περιοχές εκείνες, όπως είναι η Κύπρος και τα Δωδεκάνησα, όπου η ολόκληρη σχεδόν του πληθυσμού — αν εξαιρέσει κανένας την τουρκική μειονότητα — είναι ελληνική και ζητά σταθερά την ένωση της με την Ελλάδα.»

Βασική δημοκρατική απαίτηση είναι και ο σεβασμός των δικαιωμάτων για τις εθνικές μειονότητες που κατοικούν τη χώρα μας και η αποφασιστική πάλη ενάντια στην εξοντωτική για τις μειονότητες αυτές πολιτική, που εφαρμόζει η μοναρχοφασιστική αντίδραση. Αυτό αφορά βασικά και κύρια τη σλαβομακεδονική μειονότητα, που κατοικεί την ελληνική Μακεδονία. Καταγγέλλουμε σ' όλο το λαό τον εξοντωτικό διαχωρισμό που εφαρμόζει ενάντια στην σλαβομακεδονική μειονότητα ο μαιφρομετωπικός φασισμός, που αποκλειστικά και μόνο τα ελληνικά συμφέροντα ζητούν. Και διακηρύσσουμε ότι βασική προϋπόθεση για την ειρηνική συμβίωση με τη Γιουγκοσλαβική δημοκρατία, είναι ο απόλυτος σεβασμός των δικαιωμάτων της σλαβομακεδονικής μειονότητας και η εξασφάλιση για αυτήν καθεστώς πλήρους φιλετικής, θρησκευτικής, γλωσσικής, ισότητας.

Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να αποφύγουμε προστριβές, παρεξηγήσεις και συζητήσεις για την ελληνική Μακεδονία που στα 90% κατοικείται σήμερα από Έλληνες και γιαυτό αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής γης. Η πράξη έχει αποδείξει ότι το ΚΚΕ στα προβλήματα για την εσωτερική όσο και για την εξωτερική πολιτική, χάραξε και εφαρμόσε την πιο λαϊκή - εθνική κατεύθυνση και δράση.»

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΟΕΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

κής μειονότητας δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ούτε και απ' αυτή την αστική τάξη. Αυτό αναγκάζει τον Γ. Καρτάλη, σε ένα άρθρο άκρως εθνικιστικό που δημοσιεύσε στο ΒΗΜΑ την 1 Ιουνίου να παραδέχεται την ύπαρξη Σλαβομακεδονικής μειονότητας: «Κανείς βέβαια δεν αμφισβητεί ότι στο παρελθόν υπήρξαν άτομα σλαβικής συνειδήσεως που άλλοτε εκδηλώνονταν ως Σλαβομακεδόνες και άλλοτε ως Βούλγαροι. Μετά την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο τα άτομα αυτά κατέβηκαν κυρίως στη Γιουγκοσλαβία».

Και μόνο το γεγονός πως ο Παπάγος το 1953 στήριξε τον νόμο 2536 «περί επανενοικισμού των παραμεθόριων περιοχών» με στόχο την εθνική και φυσική εξόντωση των σλαβομακεδονικών λαών, καταρρίπτει το παραπάνω επιχείρημα του Καρτάλη.

Το 1945 σύμφωνα με στοιχεία του ΚΚΕ η σλαβομακεδονική μειονότητα ήταν γύρω στο 10% του πληθυσμού στην Ελληνική Μακεδονία. Το 1954 το ΚΚΕ παρά τον ισχυρισμό του Καρτάλη πως το 1949 οι σλαβομακεδόνες έφυγαν, στο Σχέδιο Προγράμματος αναφέρει πως «οι εθνικές μειονότητες και πρώτα απ' όλα οι σλαβομακεδόνες βρίσκονται σε εξοντωτικό όριο». Απαγορεύεται τον δικαιώματα να ελεγχθούν σλαβομακεδόνες από την κυβέρνηση της χώρας τους. Αλλά ακόμη γίνονται από την μεριά των κυρίαρχων τάξεων στα σύγχρονα έθνη της Χερσονήσου του Αίμου. Και αυτό γιατί τόσο από την Σερβία και την Ελλάδα όσο και από τη Βουλγαρία καταπιεστήκαν εθνοτικές και λαοί με την εκδήλωση άγριου σερβισμού από την μεριά των κυρίαρχων τάξεων. Τα εθνικά μειονοτικά προβλήματα στις χώρες των Βαλκανίων δεν μπόρεσαν να ξεπεραστούν ούτε με την νίκη της λαϊκής δημοκρατίας στη Βουλγαρία την Γιουγκοσλαβία και την Αλβανία, αλλά ακόμη γίνονται καινούργιοι όντως με την ήττα του σοσιαλισμού σ' αυτές τις χώρες και την πολιτική του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια.

Αυτή η πολιτική έχει σαν ένα στόχο το χτίσιμο και την άρνηση των αντιθέσεων των εθνοτήτων της Γιουγκοσλαβίας, της νότιας χώρας που αντιστέκεται στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό στα Βαλκάνια. Από την άλλη πλευρά στοχεύει στην περιθωριοποίηση της Τουρκίας, για τον έλεγχο των Δαρδανελίων.

το το ζήτημα είναι ξεκάθαρο. Είναι η θέση του παλιού ΚΚΕ.

Χωρίς να αμφισβητούμε στο ελάχιστο την Μακεδονία σαν αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής γης, απαιτούμε ενάντια στον σερβισμό και την πατριδοκαπηλεία της αστικής τάξης, τον απολύτο σεβασμό των δικαιωμάτων της σλαβομακεδονικής μειονότητας, όπως και της Τουρκικής, την εξασφάλιση σ' αυτές τις μειονότητες της πλήρους πολιτικής, ήθροικαιτικής και γλωσσικής ισότητας.

Ταυτόχρονα, θεωρούμε σαν εκδήλωση σερβισμού από την μεριά των Σκοπίων, την θέση για «ανεξάρτητο μακεδονικό κράτος μέχρι το Αιγαίο» μια θέση που βάζει σε κίνδυνο την ειρηνική συμβίωση με την Γιουγκοσλαβία.

Η ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Ο τρόπος που λήθηκε το εθνικό ζήτημα στα Βαλκάνια, στην υπηρεσία της Τσαρικής Ρωσίας αλλά και στη συνέχεια υπέρ των μεγάλων δυνάμεων της Ευρώπης ενάντια στο κίνημα των νεοτούρκων, καθόρισαν τα εθνομικτά ζητήματα αναμεσα στα σύγχρονα έθνη της Χερσονήσου του Αίμου. Και αυτό γιατί τόσο από την Σερβία και την Ελλάδα όσο και από τη Βουλγαρία καταπιεστήκαν εθνοτικές και λαοί με την εκδήλωση άγριου σερβισμού από την μεριά των κυρίαρχων τάξεων. Τα εθνικά μειονοτικά προβλήματα στις χώρες των Βαλκανίων δεν μπόρεσαν να ξεπεραστούν ούτε με την νίκη της λαϊκής δημοκρατίας στη Βουλγαρία την Γιουγκοσλαβία και την Αλβανία, αλλά ακόμη γίνονται καινούργιοι όντως με την ήττα του σοσιαλισμού σ' αυτές τις χώρες και την πολιτική του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια.

Αυτή η πολιτική έχει σαν ένα στόχο το χτίσιμο και την άρνηση των αντιθέσεων των εθνοτήτων της Γιουγκοσλαβίας, της νότιας χώρας που αντιστέκεται στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό στα Βαλκάνια. Από την άλλη πλευρά στοχεύει στην περιθωριοποίηση της Τουρκίας, για τον έλεγχο των Δαρδανελίων.

Η όξυνση των αντιθέσεων αναμεσα στην Αλβανία και την Γιουγκοσλαβία, την Ελλάδα και την Γιουγκοσλαβία, την Βουλγαρία και την Γιουγκοσλαβία έχουν σαν στόχο το χτίσιμο και την περιθωριοποίηση της Γιουγκοσλαβίας προς όφελος του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Αυτό είναι το αντιγιουγκοσλαβικό βαλκανικό μέτωπο με άξονα την Αλβανία - Βουλγαρία. Με τις δικτατορίες των Αλβανών στο Κοσόβο και των Βουλγάρων σε ένα τμήμα της Μακεδονίας, σ' αυτό το αντιγιουγκοσλαβικό μέτωπο εντάσσεται και η ελληνική αστική τάξη με το να άρνηται την ύπαρξη ομοεθνικά Μακεδονικής εθνοτητας, ανισχύοντας έτσι τον σερβισμό της Αλβανίας και τη Βουλγαρία. Προς χάρη αυτού του μέτωπου, είναι χαρακτηριστικό πως η ελληνική αστική τάξη δεν μιλάει καθόλου για τα δικαιώματα της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία και έχει σταματήσει κάθε προσπάθεια για τον «βουλγαρικό κίνδυνο» μέσα από τον οποίο για χρόνια ολοκλήρωσαν καλλιέργησε τον αντικομμουνισμό.

Σήμερα την πολιτική της η ελληνική αστική τάξη την διαμορφώνει με βάση τον «κίνδυνο από την Ανατολή», δηλαδή την Τουρκία. Η προπαγάνδα για την συγκρότηση αντιτουρκικού μετώπου με την Βουλγαρία και την Σερβία, δύο χώρες στην υπηρεσία του Σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, είναι μια πολιτική που δίνει τα στανά των Δαρδανελίων στην Ρωσία.

Απάντι στον Τουρκικό επεχτητισμό στο Αιγαίο και στην Κύπρο, και στην υποστήριξη αυτού του επεχτητισμού από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, η ελληνική αστική τάξη στρέφεται προς τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Μια τέτοια πολιτική είναι που δημιουργεί τον κίνδυνο της αναβίωσης του ελληνικού μεγαλοδοξατισμού, την δυνατότητα να οδηγήσει ο Παπαντρέου την χώρα σε τυχοδιωκτισμούς και σ' ένα άδικο πόλεμο με την Τουρκία προς όφελος του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Από την άλλη πλευρά ο Τουρκικός επεχτητισμός είναι και αυτός ένας παράγοντας πολέμου στη περιοχή.

Μια δίκαιη ειρηνή ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, έξω από τις επιθέσεις των υπερδυνάμεων και προς το συμφέρον των δύο λαών, προϋποθέτει το δικαίωμα των Τουρκικών στρατευμάτων κατοχής από την Κύπρο και την υποχώρηση του νησιού, όπως επίσης τον σεβασμό των κυρίαρχων δικαιωμάτων της Ελλάδας στο Αιγαίο.

Απάντι στο τρίγωνο Βουλγαρία - Ελλάδα - Σερβία, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στηρίζεται στη Τουρκία και προσπαθεί να συγκροτήσει τον άξονα Γιουγκοσλαβία - Τουρκία. Αυτό είναι και το νόημα της στήριξης από τον αμερικάνικο της θέσης των Σκοπίων για το «Μακεδονικό» και της νέας οξύνσης των ελληνοαμερικανικών σχέσεων με το ζήτημα αυτό.

Για άλλη μια φορά οι μεγάλες δυνάμεις, αναβίωσαν τις αντιθέσεις ανάμεσα στα Βαλκανικά έθνη, διαμορφώνοντας τους περσχητισμούς τους και ετοιμάζονται για αντιμετώπιση. Σε μια τέτοια περίοδο, η απώθηση της ελληνικής αστικής τάξης προς τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό, είναι ένας σημαντικός παράγοντας για την ανατροπή των σχέσεων στη περιοχή προς όφελος του.

Είναι δυνατόν για την Ρωσία, να εκμεταλλευτεί μέσα από την Βουλγαρία και την Σερβία τον ελληνικό μεγαλοδοξατισμό, με στόχο την κυριαρχία στα Δαρδανέλλια και το κατέβασμα του Ρωσικού στόλου στη Μεσόγειο. Κάτι τέτοιο θα ήταν ένα αποφασιστικό βήμα για την περιθωριοποίηση της Ευρώπης από τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό.

Να γιατί αποτελεί για το ελληνικό προλεταριάτο ένα σημαντικό καθήκον, η παση απάντη στο σερβισμό της ελληνικής αστικής τάξης. Μια πάλη που ενώ το παλιό ΚΚΕ έδωσε σε σημαντικό βαθμό από και και πέρα «ξέχαστηκε» και από το «κόμ. κίνημα». Ο Δένις έλεγε πως το κίνημα του προλεταριάτου «εξαρτήθηκε από τον ιμπεριαλισμό χωρίς είναι η πάλη απέναντι στον σερβισμό της δικιάς τους αστικής τάξης. Το βήμαμα αυτής της πάλης από την ΟΑΚΚΕ είναι σήμερα επιτακτικό καθήκον.

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ ΣΥΝΕΛΑΒΑΝ ΤΟΝ ΜΠΟΥΖΑΚ

Από τότε που ο πολωνικός φασισμός κατέβασε ανοιχτά τα τέντες στους δρόμους, στην προσπάθειά του να χτυπήσει την πολωνική εργατική τάξη και την συνδικαλιστική της καθοδήγηση και οργάνωση την «Αλληλεγγύη», η ηρωική αυτή εργατική τάξη, παρότι η οργάνωσή της πέρασε στην παρανομία, μπόρεσε να βρει τρόπους και μορφές πάλης τέτοιες, που να διαδηλώνει την αντίθεσή της στο σοσιαλφασιστικό καθεστώς.

Στην αντίσταση της αυτή, και κάτω από αυτές τις συνθήκες, σημείωσε πολλές επιτυχίες, γνώρισε όμως και ήττες, χωρίς ταυτόχρονα να κμθεί το ηθικό της. Μια τέτοια ήττα γνώρισε πρόσφατα η πολωνική εργατική και παρακολούθησε όλη η προοδευτική ανθρωπότητα με την σύλληψη ενός από τους βασικούς ηγέτες της «Αλληλεγγύης» τον Ζυπιγκνιφ Μπούζακ.

Ο ηγέτης αυτός είχε αποφυγή την σύλληψη το βράδυ της 31 Δεκεμβρίου του '81, όταν εκδηλώθηκε το φασιστικό πραξικόπημα, τότε ακριβώς που μαζί με τους Γκβιάζντα - Ρουλέφσκι, κατάφεραν με τις θέσεις τους, στο συνέδριο της «Αλληλεγγύης» στο Γκντάνσκ, να πάρουν την ηγεσία του συνδικάτου από τον καθολικισμό που με τον εκφορσάτη του τον Βαλέσσα είχε επιβάλει την ταξική ειρήνη με τους σοσιαλφασιστές νεο-αστούς του καθεστώτος. Κι ήταν ακριβώς αυτή η επιτυχία, μια από τις αιτίες για να εκδηλωθεί το πραξικόπημα του Γιαρούζέλσκι.

Ο Μπούζακ, καλούσε την εργατική τάξη να τσακίσει τον φασισμό. Σ' αυτό το κάλεσμα και μόνο θα μπορούσε να συμποκνωθεί όλη η πολιτική αντίληψη του Μπούζακ, έτσι που να εξηγήσει τους λόγους της λυσσαλέας για χρόνια προσπάθειας της φασιστικής κλίμακας για την σύλληψή του καθώς και τις κατηγορίες που του απήγγειλε μετά απ' αυτήν.

Όμως η κατηγορία για «απόπειρα ανατροπής του καθεστώτος» δεν έφτανε στην κλίμα. Η προβοκατορική προσπάθειά της να κηρύξει τον ηγέτη αυτό και την «Αλληλεγγύη», για φιλοδουλικές επιρροές και διασυνδέσεις, δείχνει τον νασιισμό και τον φιλορόσικο σύγχρονο γκαμπιελισμό της χούντας. Δείχνει την αγωνία και τον τρόμο της μπροστά στην ακτινοβολία της οργάνωσης που απειλείσε τον δοκιμαζόμενο πολωνικό λαό και συγκίνησε την παγκόσμια εργατική τάξη.

Η σύλληψη αυτή καθώς και οι ταυτόχρονοι συλλήψεις της Εύας Κούλικ και του Κορβαν Μπιελίνσκι ήταν πλήγμα για την πολωνική εργατιά, όμως δεν θα αναγκάσουν τους αγώνες της. Και αυτό το έδειξε αμέσως, όταν κατέβηκε σύσσωμη με χιλιάδες λαού στο Γκντάνσκ και στην Κρακοβία για να διαμαρτυρηθεί και να διαδηλώσει την οργή της για την σύλληψη του Μπούζακ. Αυτό έλεγε και το μήνυμα δύο μελών της συντονιστικής επιτροπής της «Αλληλεγγύης», Γκόρντν και Μιστσίνσκι, που δήλωσαν ότι «η καταπίεση δεν προκαλεί να καταστρέψουμε την ιδέα που κινεί το συνδικάτο μας τη ιδέα της «Αλληλεγγύης». Γιατί εκεί που υπάρχει καταπίεση υπάρχει και αντίσταση. Αυτός είναι ο νόμος των εργατικών και λαϊκών μαζών και απ' αυτό το νόμο δεν θα ξεφύγει, όση φασιστικοποίηση, καταπίεση και εκμετάλλευση προωθήσει η φασιστική χούντα της Πολωνίας. Η ανατροπή της είναι ιστορική και αναπόφευκτη. Φτάνει να γίνει το άλμα στη συνείδηση της Πολωνικής εργατιάς στο επίπεδο της εξουσίας στο επίπεδο δηλ. της κατάχτησης του πολιτικού της εργαλείου, του κομμουνιστικού κόμματος».

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΤΗΣΙΑΣ ΧΤΥΠΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟΝ ΟΤΕ

Απάντι στον παρατεταμένο δικαίο απεργιακό αγώνα των εργαζομένων στον ΟΤΕ, η κυβέρνηση εφόρμωσε για μια ακόμα φορά την αντιδραστική πολιτική της διατήρησης, για το βίαιο σταμάτημα του απεργιακού αγώνα.

Ενός αγώνα που από την παρατεταμένη μορφή του και μάλιστα μετά από πάλη εναντίον σε πρόταση για άμεση στάση, ξεβράσε από τα «όπλα», που έχουν χαράξει οι εργάτες και συνδικαλιστές-ηγέτες του ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ.

Αυτό είναι κατά την νοομημα του βαθύτερος λόγος που η κυβέρνηση χτύπησε με την «δυστημία» αυτή την απεργία, μιας και το αιτήμα της άμεσης χτυπήσαν άμεσα με την διαμόρφωση συγκεκριμένων οικονομικών αιτημάτων, την υιοθέτηση πολιτική. Ο παρατεταμένος απεργιακός αγώνας της ΟΜΕ - ΟΤΕ, δείχνει τα σημάδια μιας νέας φάσης του απεργιακού κινήματος, αντίστασης στον εκφορσισμό που εμπόρισε η ΕΣΑΚ με τις ελεγχόμενες «πανελλαδικές» Μορφές και την κοροϊδία των «συστημών».

Απάντι στην ανοιχτή τρομοκρατία της κυβέρνησης με την επιβολή της διατήρησης, η ΟΜΕ - ΟΤΕ σε συγκέντρωση που έκανε στα πρωινά της στις 2 Ιουνίου, αποφασίζει την σύγκληση του αγώνα με άλλη μορφή.

- Την πλατιά ενημέρωση με προκήρυξη, του λαού στην Αθήνα, στην επαρχία και στις γειτονίες, για τα αιτήματα του αγώνα και την τρομοκρατία της κυβέρνησης.
- Την ασυστονή κλιμακώση σ' όλη την Ελλάδα για την ενημέρωση όλων των συνυδούλων και την στήριξη μαζί τους για τη υπεράσπιση του αγώνα.
- Τα αιτήματα του αγώνα είναι: • Να σταματήσει το ξεπούλημα του ΟΤΕ στις πολιτικές και τα μονοπώλια και να μην πάρουν τα ελλείμματα του στις πλάτες του λαού.
- Να σταματήσουν μια για πάντα οι ρουσφετολόγικες προσλήψεις και να εξασφαλιστούν για όλα τα παιδιά του ελληνικού λαού ίσες ευκαιρίες και μέγιστο στις προσλήψεις στον ΟΤΕ.
- Να υπογραφεί η συλλογική σύμβαση που η διοίκηση του ΟΤΕ και η κυβέρνηση συμφώνησε και προκήρυξε ελαστικά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 4

ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ

Μεσα σ' ένα αγωνιστικό κλίμα και ενθουσιασμό, οι εργαζόμενοι φώναξαν συνθήματα κατάγγελλας της εργοδοσίας, συνθήματα με τα αιτήματά τους, με κεντρικό το «κρατική παρέμβαση στην ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ». Εδώ καταγγέλλουμε το γεγονός ότι απέναντι στους εργαζόμενους στο τέλος της πορείας τους, παρατάθηκαν δύο αστυνομικές κλούβες και ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες απαγόρευσαν την πορεία μέχρι το πολιτικό γραφείο του Παπαντρέου, αφήνοντας μόνο αντιπροσωπεία του σωματίου. Η στάση της αστυνομίας εξόργισε τους εργαζόμενους που με φωνές «πεινάμε τα παιδιά μας» και την αγανάκτηση στα πρόσωπά τους πρόβαλαν αντίσταση στις προσπάθειες της αστυνομίας να τους εμποδίσει στο πεζοδρόμιο.

Όσο για την αντιπροσωπεία που πήγε στο πολιτικό γραφείο αντι να συναντήσει τον Παπαντρέου, συναντήθηκε με την ιδιαιτέρως της ιδιαιτέρας του, η οποία δήλωσε άγνοια και για το όνομα ακόμα ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ, απελευθέρωσε στον Λιβάνη, που τους δήλωσε ότι θα υπάρξει λύση στο ζήτημα της πληρωμής με την προϋπόθεση να τους... απολύσει όλους.

Όλοι αυτοί οι εμπαιγμοί από το νέο αφεντικό, την τράπεζα και την εμπορική κρατική γραφοκρατία, στοχεύουν στο να σπάσουν το ηθικό και την αντίσταση των εργαζομένων. Όμως αυτοί είναι απορροσισμένοι να μην σκυλούν το κεφάλι, για αυτό και με πίστη στις δικές τους δυνάμεις, προγραμματίζουν νέες πο-

ρείες και διαδηλώσεις, μέχρι να δοθούν απαντήσεις και τελειωτικές λύσεις από τους αρμόδιους στο πρόβλημά τους. Και αυτό γιατί, όπως οι ίδιοι λένε, το συνδικαλιστικό κίνημα στην ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ δεν πάθανε.

ΣΤΟ ΠΙΣΤΗΡΙΟ

Την Πέμπτη 5 του Μην οι εργαζόμενοι της ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ πραγματοποιήσαν νέα μαχητική διαδήλωση και πορεία με κατεύθυνση ξανά το πολιτικό γραφείο του Παπαντρέου. Τα συνθήματα που ακούστηκαν, όπως, «κρατική παρέμβαση στην ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ», «όχι άλλη κοροϊδία από το «λαούραίο», «ζητάμε τα λεφτά μας μαζί με την δουλειά μας», ανταποκρίθηκαν στις ανάγκες του συνδικαλιστικού αγώνα τους στη σημερινή φάση, σημάδι και της συνειδητοποίησής τους, για το ποιά είναι, σήμερα ο κύριος εχθρός τους.

Η διαδήλωση αυτή ήταν από τις πιο μαχητικές και την έκανε περισσότερο αγωνιστική η παρουσία της αστυνομίας που εμπόδισε, με σπρωξιά και τρομοκρατία τον τίπον «θα φέρουμε τα ΜΑΤ» την σύγκληση της πορείας μέχρι το πολιτικό γραφείο. Αυτές οι απειρές είχαν σαν απάντηση την μεγαλύτερη συσπείρωση των εργαζομένων και την καθιστική διαμαρτυρία τους στη μέση του δρόμου.

Την Παρασκευή στις 11 το πρωί, θα πραγματοποιήσουν νέα διαδήλωση, την ώρα που το σωματίο τους θα έχει συνομολύσει με τον συμβολικό του Παπαντρέου, τον Ποπακίλο για να όρθη μια απάντηση στα αιτήματά τους.

ΒΙΟΚΑΤ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

γους της ΒΙΟΚΑΤ. Και παρά τις προσπάθειες της ΟΑΚΚΕ δεν μπόρεσε να συγκροτηθεί στην πορεία του αγώνα. Αυτό ήταν και το βασικό που καθόρισε την ήττα της απεργίας και η σημαντική αρνητική εμπειρία αυτού του αγώνα.

Απάντι στις οργανωμένες εχθρικές δυνάμεις η εργατική τάξη πρέπει να αντιτάξει την δικιά της οργάνωση. Η εμπειρία από την ήττα αυτής της απεργίας, μπορεί να γίνει γνώση για τους εργάτες, γνώση που εχθρός, είναι ένα λιθαράκι για την ανάδειξη της δικίας τους ταξικής προπορίας. Μια λύση, κη για τους νέους αγώνες που η ίδια η ζωή αναπόφευκτα θα φέρει.

Προϋπόθεση για την κερκέρση πορείας των νέων αγώνων, είναι η δουλειά των πρωτοπόρων εργατών για το ξεπερασμα των συνεπειών της ήττας. Και πάνω απ' όλα της αποκατάστασης της ταξικής ενότητας των εργαζομένων.

Η αποκατάσταση αυτής της ενότητας έχει να κάνει με την ολόπλευρη αποκάλυψη και το χτίσιμο του διασπαστή. Και αυτός δεν είναι οι τελευταίος, παρά ότι οι οπαδοί απειρείς στο να αποδεχτούν την διασπαστική πρόταση της εργοδοσίας, αλλά η ΕΣΑΚ που είναι ο κύριος υπεύθυνος για το πέρασμα της διάσπασης.

Παράλληλα πρέπει να εμποδιστούν οι τάσεις απογοήτευσης να κυριαρχήσουν σε πρωτοπόρους εργάτες. Κάθε ήττα προετοιμάζει την νίκη, αρκεί να δουλέψουμε γι' αυτή.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 4